

Arrest

nr. 93 267 van 11 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 april 2012 tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 juni 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die *loco* advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat F. VANDEN DAELE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker biedt zich op 5 december 2011, in het bezit van een geldig Nigeriaans paspoort en een geldige Poolse verblijfskaart, aan bij de administratieve diensten van de stad Gent. Hij wordt in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, waarbij zijn verblijf wordt toegelaten tot 5 januari 2012.

1.2. Verzoeker dient op 14 november 2011 een aanvraag in om in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk als student te worden gemachtigd.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 23 april 2012 de beslissing tot verwerping van de aanvraag om machtiging tot verblijf en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing tot verwerping van de aanvraag om machtiging tot verblijf, die op 15 mei 2012 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 14/11/2011 bij de burgemeester van Gent door [A. A. K.], geboren te [...] op [...], onderdaan van Nigeria(BondsrepubL), verblijvende te 9000 Gent, [...], in toepassing van art 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 15 juli 1996 en van 15 september 2006, teneinde de toestemming te verkrijgen om de studies verder te zetten in een private onderwijsinstelling die niet voldoet aan de voorwaarden van de artikels 58 en 59 van voorvermelde wet, is ontvankelijk, doch ongegrond.

MOTIVERING:

Tot staving van zijn aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf legt betrokkene een inschrijvingsattest voor aan de onderwijsinstelling CERIS voor het academiejaar 2011-2012; deze onderwijsinstelling beantwoordt niet aan de voorwaarden van artikelen 58 en 59 van de wet omdat zij niet door de overheid erkend, georganiseerd of gesubsidieerd wordt;

Overwegende dat betrokkene voor de studies aan deze onderwijsinstelling een machtiging dient te bekomen op basis van de artikelen 9 en 13 van de wet van 15/12/1980;

Overwegende dat betrokkene niet het bewijs levert dat de opleiding “Master of Arts in Government and Development Policy” die hij in België wenst te volgen de voortzetting is van zijn vroegere studie of aansluit op zijn beroepsactiviteit; Overwegende dat de solvabiliteit van de garant die een verbintenis tot tenlasteneming conform bijlage 32 heeft aangegaan ten voordele van de betrokkene bovendien ontoereikend is om in zijn persoonlijke behoeften te voorzien en de kosten van een student te dragen zoals deze zijn omschreven in artikel 60 van de wet van 15/12/1980 en het koninklijk besluit van 8 juni 1983; uit de voorgelegde loonfiches blijkt dat de garant over een netto-inkomen beschikt van respectievelijk 674 euro in de maand juli 2011, 1588 euro in augustus 2011 en een negatief saldo van 403 euro voor de maand september 2011 ; dat bijgevolg de financiële dekking van het verblijf van de student niet gegarandeerd is;

Overwegende dat de machtiging tot voorlopig verblijf teneinde aan de CERIS te studeren bijgevolg verworpen wordt;”.

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat eveneens op 15 mei 2012 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, luidt:

“artikel 7, eerste lid, 2° : verblijf langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van de wet bepaalde termijn van drie maanden;

Zijn aankomstverklaring is verstreken sedert 5/01/2012.

De aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf teneinde te studeren aan CERIS, ingediend op 14/11/2011 in toepassing van art.9bis van de wet van 15/12/1980 is bij beslissing van 23/04/2012 verworpen.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad dient er ambtshalve op te wijzen dat, luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten “van de

feiten en de middelen". Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel middel ontwikkelt tegen de tweede bestreden beslissing en evenmin uiteenzet hoe een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede bestreden beslissing die gegrond is op eigen feitelijke motieven en een afzonderlijke juridische basis.

Ter terechtzitting deelt verweerder ook mee dat verzoeker op 19 november 2012 werd gerepatrieerd naar zijn land van herkomst. Bijgevolg dringt de vaststelling zich op dat het bevel om het grondgebied te verlaten volledige uitvoering heeft gekregen. Het actueel belang bij de tweede bestreden beslissing blijkt dan ook evenmin.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate het gericht is tegen het op 15 mei 2012 aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting:

"[...]

De bestreden beslissing voegt hiermee aan de Wet en meer bepaald aan de artikelen 58 en 59 VW een voorwaarde toe die hier niet staat ingeschreven.

De verzoeker levert afdoende bewijs dat de aanvraag voor zijn studies en de kwalificatie ervan met zijn huidige activiteit en diploma's te maken heeft door toevoeging van zijn diploma enerzijds en zijn opleiding in Polen anderzijds.

Evenwel was dit zelfs niet nodig nu de 'voorzetting van vroegere studie of aansluiting bij de beroepsactiviteit NIET als voorwaarde in de VreemdelingenWet ingeschreven staat en voegt de bestreden beslissing derhalve iets toe aan artikelen 58 en 59 dat er niet in ingeschreven is.

Dergelijke voorwaarde kan niet worden toegevoegd in de bestreden beslissing zelf wanneer zij niet wettelijk voorzien is.

De verzoeker die een legaal statuut in Polen en kan niet worden beperkt in zijn studiemogelijkheden op basis van een diploma uit het verleden of huidige beroepsactiviteit.

Bovendien is er geen enkele reden om aan te nemen dat de verzoeker niet in het kader van deze opleiding afdoende onderwezen zou zijn. Daarenboven is de voorwaarde dat het een voortzetting moet zijn van vroegere studies of beroepsactiviteiten uiteraard niet ingeschreven in de Wet nu deze beperking immers volledig onrechtmatig en onevenredig zou zijn met de doelstelling van de Wet.

Alleen al om deze reden is de beslissing onwettig.

[...]

De bestreden beslissing stelt dat de aanvraag van de verzoeker ontvankelijk maar ongegrond is omdat de toestemming om studies voort te zetten in Ceris niet valt onder de voorwaarden van artikelen 58 en 59 van de Wet, omdat Ceris een private onderwijsinstelling die niet voldoet aan de voorwaarden van de wet.

Bij de motivering wordt aangegeven dat tot staving van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf een inschrijvingsattest werd voorgelegd door de verzoeker aan de onderwijsinstelling Ceris voor het academiejaar 2011 en 2012 maar dat deze onderwijsinstelling niet beantwoordt aan de voorwaarden

van artikelen 58 en 59 van de Wet omdat zij niet door de overheid erkend, georganiseerd of gesubsidieerd wordt.

Nochtans voegt de verzoeker een brief van DVZ die het tegendeel bewijst. Ook maakt de verzoeker nog voorbehoud om verdere gegevens omtrent dit middel uit te werken, nu hij van de DVZ nog niet alle info die hij opvroeg, verkreeg.

De bestreden beslissing is onwettig.

[...]

De bestreden beslissing stelt verder dat uit de loonbrieven van de garant blijkt dat er onvoldoende garanties zouden zijn met betrekking tot de tenlasteneming.

De bestreden beslissing gaat hierbij volledig voorbij aan een verkeerde lezing van de loonbrieven.

Voor wat betreft de maand juli 2011 wordt aangegeven dat er slechts een bewijs zou zijn geleverd van een netto-inkomen van 618,72 euro. Hierbij gaat men evenwel voorbij aan een afhouding van het loonactiva van 1.100 euro. Dit bedrag moet worden bijgeteld op het nettoloon zoals ook blijkt uit de uiteindelijke betalingen die voor die maanden zijn gebeurd.

In die zin is de lezing van de loonbrieven gewoon foutief.

[...]"

3.2.1. Artikel 58 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Wanneer de aanvraag tot het bekomen van de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven bij een Belgische diplomatieke of consulaire post ingediend wordt door een vreemdeling die in België wenst te studeren in het hoger onderwijs of er een voorbereidend jaar tot hoger onderwijs wenst te volgen, moet die machtiging toegekend worden indien de betrokkene zich niet bevindt in een der in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8°, bedoelde gevallen en indien hij de hiernavolgende documenten overlegt :

1° een attest afgegeven door een onderwijsinstelling overeenkomstig artikel 59;

2° het bewijs dat hij voldoende middelen van bestaan bezit;

3° een geneeskundig getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet aangetast is door een der in bijlage bij deze wet opgesomde ziekten of gebreken;

4° een getuigschrift waaruit blijkt dat de betrokkene niet veroordeeld is geweest wegens misdaden of wanbedrijven van gemeen recht, wanneer hij ouder is dan 21 jaar.

Bij ontstentenis van een getuigschrift als bedoeld onder 3° en 4° van het eerste lid, kan de Minister of zijn gemachtigde niettemin, rekening houdende met de omstandigheden, de vreemdeling machtigen in België te verblijven om er te studeren.

De machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven kan door de vreemdeling in het Rijk aangevraagd worden overeenkomstig de door de Koning bepaalde modaliteiten in uitvoering van artikel 9, tweede lid."

Artikel 59 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder als volgt:

"Al de door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstellingen zijn bevoegd om het vereiste attest af te geven.

Dit attest bevestigt, hetzij dat de vreemdeling als regelmatige leerling of student, die voldoet aan de voorwaarden inzake voorafgaande studies, ingeschreven is in de onderwijsinstelling die het afgeeft, hetzij dat hij, in voorkomend geval, een aanvraag tot het verlenen van de gelijkwaardigheid van buitenlandse diploma's en studiegetuigschriften ingediend heeft, hetzij dat hij, in voorkomend geval, ingeschreven is voor de toelatingsproef.

In de twee laatste gevallen moet een nieuw attest binnen vier maanden bevestigen dat de vreemdeling, na het bekomen van de gelijkwaardigheid van diploma of studiegetuigschrift of na het slagen voor de toelatingsproef, als regelmatig leerling of student ingeschreven is in de onderwijsinstelling die het afgeeft.

Het attest moet betrekking hebben op een onderwijs met volledig leerplan; het mag echter ook betrekking hebben op een onderwijs met beperkt uurrooster wanneer de vreemdeling bewijst dat dit onderwijs zijn hoofdbezigheid en de voorbereiding of de aanvulling van een onderwijs met volledig leerplan zal uitmaken.”

Artikel 58 van de Vreemdelingenwet voorziet dat, mits voldaan aan alle voorwaarden, een machtiging tot verblijf in België “moet” toegekend worden aan studenten die een attest voorleggen dat is afgegeven door een door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling. *In casu* betwist verzoeker evenwel de vaststelling in de eerste bestreden beslissing niet dat de onderwijsinstelling CERIS geen dergelijke door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling betreft. Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig beroepen op de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet, nu hij als student ingeschreven aan een instelling die niet door de overheid is georganiseerd, erkend of gesubsidieerd, niet onder het toepassingsgebied valt van deze bepalingen. Verweerder heeft om deze reden in de bestreden beslissing ook geen toepassing gemaakt van de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet, doch op correcte wijze gesteld dat verzoeker voor het volgen van studies aan een onderwijsinstelling die niet door de overheid is georganiseerd, erkend of gesubsidieerd een machtiging tot verblijf dient te bekomen op basis van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij betoogt dat verweerder, door te stellen dat de studie de voorzetting dient te zijn van een vroegere studie of dient aan te sluiten bij een beroepsactiviteit, bij de toepassing van de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet een voorwaarde heeft toegevoegd aan de wet en deze bepalingen aldus heeft miskend.

Verzoeker verwijst nog naar een schrijven van verweerder van 23 juni 2004 gericht aan de onderwijsinstelling CERIS. Naast het gegeven dat een schrijven van verweerder niet kan ingaan tegen een uitdrukkelijke wetsbepaling, wijst de Raad erop dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij aangeeft dat hieruit wel degelijk zou blijken dat deze onderwijsinstelling beantwoordt aan de voorwaarden van de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet. Integendeel wordt in dit schrijven meegedeeld dat niet langer, zoals in het verleden gebeurde aan de hand van een jaarlijks op te stellen lijst, een afwijking op het principe van artikel 59 van de Vreemdelingenwet – dat stelt dat alleen de door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstellingen bevoegd zijn om het inschrijvingsattest af te geven dat vereist is om een machtiging tot voorlopig verblijf met het oog op studies in België te bekomen – zal worden toegestaan aan onderwijsinstellingen die niet door de overheid zijn georganiseerd, erkend of gesubsidieerd. Er wordt aangegeven dat een individueel onderzoek van elke aanvraag om machtiging tot verblijf van een vreemdeling ingeschreven aan een niet door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling zal plaatsvinden. De Raad stelt vast dat in huidig voorliggende zaak een dergelijk individueel onderzoek heeft plaatsgevonden.

3.2.2. Het gegeven dat de wetgever enkel een uitdrukkelijke procedure heeft voorzien voor studenten ingeschreven aan een door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling, belet evenwel niet dat, zoals verweerder ook aangeeft in de eerste bestreden beslissing, verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf als student indient op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling verbiedt de minister of zijn gemachtigde niet om te onderzoeken of de inschrijving aan een onderwijsinstelling die door de overheid niet wordt georganiseerd, noch gesubsidieerd, noch erkend, de toekenning verantwoordt van een machtiging tot verblijf, onder voorbehoud, voor de bevoegde overheid, van de verplichting om haar beslissing te motiveren (*Parl. St. Senaat 1980-1981, nr. 521/2, p. 23*).

In casu oordeelde verweerder dat verzoeker de machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet niet kan worden toegekend omdat enerzijds hij het bewijs niet levert dat de opleiding waarvoor hij is ingeschreven de voortzetting is van zijn vroegere studie of aansluit op zijn beroepsactiviteit en anderzijds de solvabiliteit van de garant ontoereikend is om in zijn persoonlijke behoeften te voldoen de kosten van een student te dragen zoals deze zijn omschreven in artikel 60 van de Vreemdelingenwet en het koninklijk besluit van 6 juni 1983.

Wat het eerste motief in de eerste bestreden beslissing betreft, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat verweerder, opdat hij een machtiging tot verblijf toekent aan een vreemdeling die hier wil studeren aan een niet door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling, rekening houdt met het gegeven of deze opleiding de voortzetting is van een vroegere studie of aansluit op een beroepsactiviteit. Verzoeker beperkt er zich in zijn verzoekschrift toe te stellen dat hij door voorlegging van zijn diploma en zijn opleiding in Polen wel degelijk afdoende het bewijs heeft geleverd dat de aanvraag voor zijn studies en de kwalificatie ervan met zijn huidige activiteit en diploma's te maken heeft en dat er geen enkele reden is om aan te nemen dat hij in het kader van zijn opleiding niet afdoende onderwezen zou zijn. Hij geeft aldus blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermog uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maken dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cfr. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

Betreffende het tweede motief in de eerste bestreden beslissing stelt verzoeker dat verweerder de door hem voorgelegde loonfiches van zijn garant verkeerd heeft gelezen. Hij betwist hierbij niet dat verweerder op correcte wijze stelde dat de garant van verzoeker voor de maand september 2011 een negatief saldo heeft van 403 euro en in de maand augustus 2011 een inkomen genoot van 1 588 euro. Wat de voorgelegde loonfiche voor de maand juli 2011 betreft, geeft hij wel aan dat hierbij geen rekening is gehouden met de '*netto afhouding plan ACTIVA*' van 1 100 euro. De Raad stelt vast dat met deze '*netto afhouding plan ACTIVA*' evenwel wel degelijk rekening is gehouden, doch niet voor het volledige bedrag van 1 100 euro, doch slechts *a rato* van het aantal werkelijke gepresteerde uren in die maand. Zo werd door verweerder het netto te betalen loon door de werkgever van 288,98 euro genomen vermeerderd met 385 euro, gelet op het gegeven dat de garant gedurende de maand juli 2011 14 dagen werkloos was (jaarlijkse sluiting van de onderneming). Verzoeker toonde niet aan, bijvoorbeeld aan de hand van rekeninguittreksels voor die maand, dat deze handelswijze van verweerder foutief was.

Verweerder kon verder naar analogie met studenten ingeschreven aan een door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling – en de artikelen 60 van de Vreemdelingenwet en het koninklijk besluit van 8 juni 1983 tot vaststelling van het minimumbedrag van de middelen van bestaan waarover een vreemdeling die in België wenst te studeren, moet beschikken – vooropstellen dat een student voor het academiejaar 2011-2012 diende te beschikken over middelen van bestaan waarvan het minimumbedrag op 588 euro per maand is vastgesteld.

Zelfs indien verzoeker zou worden gevolgd waar hij aangeeft dat hij in juli 2012 een loon ontving van 1 388,88 euro, hetgeen niet is aangetoond, dan nog kan niet worden besloten dat verweerder kennelijk onredelijk handelde door te besluiten dat de solvabiliteit van de garant ontoereikend is om in de persoonlijke behoeften van verzoeker als student te voorzien en de financiële dekking van het verblijf van verzoeker aldus niet gegarandeerd is. Hierbij wordt verwezen naar het negatief saldo van de garant voor de maand september en ook het gegeven dat uit de loonfiches blijkt dat de garant van verzoeker gehuwd is doch geen verdere gegevens voorliggen over het aantal personen dat de garant van verzoeker mogelijk nog ten laste heeft.

Een schending van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond.

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

3.2.4. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk*

bestuur, Brugge, die Keure, 2006, 184). De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker op geen enkele wijze uiteenzet waarom *in casu* zou moeten worden besloten tot een dergelijke kennelijke wanverhouding.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing aangevoerd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend en twaalf door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS